

пізанская вежка

1987-1991

ВЕЧНЫ КАМЕНЬ

Спаміж драўляных ідалаў імгла
пясок накрыла сынтэтычным сънегам.
Трашчыць ад болю і дымуе галава.
Пачатку не відно ад Ноева каўчэгу.

Ды нешта мроя па паветры не плыве,
съялпое вока накіроўвае да ямы.
Гуляе мёртвны вецер у траве,
але ня лечыць ён старыя раны.

Ажно цячэ па твары зноў ды зноў
чырвона-чорная ліпучая брыдота.
Не, не віно, мой браце, кроў
ты п'еш, бо здохнуць не ахвота.

Ты п'еш, бо прагнеш, бо яшчэ жывеш!
Ня згрызлі вошы, і ваўкі ня зъелі.
Хутчэй зъяся сябе або заб'еш,
каб дагадзіць Крывавай Мэры.

І пахаваеш сам сябе, і крыж
каменны вырасьце, як дрэва.
Ты вечнасьць цэлую маўчиш,
але чуваць твае па съвеце съпевы.

1987, 1989

ДАРОГА

Трэба захлынуцца апантанасьцю жыцьця,
у калодзеж кінучь сатанінскае дзіця.

Нават, калі ў люстры абыякавы дэбіл,
нават, калі болей не хапае грошай, сіл.

Нават, калі ноччу ружа чорная расьце,
Нават, калі плачуць фарызэі па Хрысьце.

Нават, калі з трунаў выпаўзаюць мерцьвякі,
нават, калі цела папсавалі чарвякі.

Нават, калі вораг — твой старэйшы брат,
нават, калі ў ложку съпіць з каҳанай кат.

Нават, калі сонца — чэррап карала,
нават, калі попел — мёртвая ральля.

Нават, калі крыкнеш: «Болей сіл няма!» —
У адказ пачуеш: «Горад, як турма!»

I самотны пойдзеши празь съятло наўскос,
дзе цябе сустрэнуць Д'ябал і Хрыстос.

чэрвень 1991

ПОЎНЯ

Па закрэсленым шкле
твае вусны плывуць, нібы зімнія хвалі.
Я ў малочнай імгле.
Не паверыш, мяне ўжо даўно паҳавалі.

Пачарнеў далягляд,
легіёны крыжоў... Зноў вандную ў нябесах.
Сонца — толькі фасад.
Поўня ведае сэнс і пануе над лёсам.

Паміраюць дамы,
бо заплюшчваюць хутка маркотныя вочы.
Дзе знаходзімся мы?
Адказаць на пытаньне ніхто нам ня хоча.

1987, 1989

ПІЗАНСКАЯ ВЕЖА

Ты нахіліўся,
быццам Пізанская вежа.
Сон не забыўся,
сон адляцеў у бязьмежжа.

Хтосьці прысыніўся
белы, падманліва-сьнежны.
Лён нахіліўся,
быццам Пізанская вежа.

Верш нарадзіўся
і да паэта належыць.
П'яны паэт нахіліўся
быццам Пізанская вежа.

1988

РАЗМОВА

Магільныя пліты са мной размаўляюць,
гукаюць, пляюць, а мэлёдыя ўеца.
Паветра застыгла. Бяз сэнсу блукаю.
І грукае цяжка самотнае сэрца.

Баюся застацца адзін сярод ночы,
на могілках спаць і чакаць на збаўленъне.
Здаецца, што нехта прыдзірліва сочыць,
калі я стаю прад крыжом на каленях.

Прабачце, сябры, бо мяне ўжо ня будзе
ні там, ані тут. Я забыўся на лета.
Я чую як дыхаюць мёртвыя людзі
ды мараць пабачыць жывога паэта.

1989

ПРАЦЯТЫЯ НАСКРОЗЬ

Нас няма... Ці мы ёсьць?
Мы працяты наскрозь,
мы блукаем у вежах шкляных.

Перакручаны сэнс
зь перарэзаных вен
не трапляе ў рачныя віры.

Раз і два. Два на два.
Не баліць галава,
бо няма галавы на плячох.

Ёсьць абшар, як ангар,
або брыдкі кашмар,
нібы плямы на хворых вачох.

Ці наступіць працяг,
калі спаліцца съцят,
калі рыне фігура з гары?

А пакуль што мы ёсьць,
хоць працяты наскрозь,
хоць блукаем у вежах шкляных.

1990

САНЭТ А-ЛЯ ШЭКСЬПИР

Калі зраблюся белы, як мярцьвяк,
і літары расшарпаюць мой чэрап, —
усім скажу: «Нікому я ня веру!»
па-над руінамі ўздымуся, нібы птах.

Гадзіннік абыякава «цік-так»
адмерыць час драпежнікам-хімэрам.
Нашчадак старажытнага Гамэра —
Грэк Зорба — мне зайграе жавава ў тахт.

Тады ўзьбяруся на вялізны Эвэрэст
і, патануўшы ў сонечным напоі,
я выстралю атручаным набоем,
каб выказаць кумірам свой пратэст.

І мне ўсё роўна: Д'ябал ці Хрыстос
па съмерці вырашыць мой лёс.

чэрвень 1991

СВАБОДА

Больш няма былога сэнсу:
і паперка — не паперка,
і цукерка — не цукерка,
бо ня варта нават пэнсу.

Больш няма вялкай сілы.
Ты ліесься, як какава,
праз памыйную канаву,
і табе ўжо съвет ня мілы.

Больш няма кватэр і сходаў,
ёсьць адзінае — гайданка.
Сёньня съмерць, а зранку — п'янка.
Вось яна, твая свабода!

1990

СПАТКАНЬНЕ

Гэты сад, родны дом, новы дзень,
і віхор нерэальны насустрach
у твар.

Дзесяці ТАМ неабсяжны пажар,
і жанчыны бягучь спаміж дрэў.
Нехта ў небе хвілёва згарэў,
нарадзіў недаверлівы цень
у мітычнай Дзяржаве Зынічоў.

Ты знайшоў
зъзелянелы пацір
і спаліў непатрэбны мундур,
распранутым хлапчынай пайшоў,
каб спаткаць

гэты сад, родны дом, новы дзень.
І віхор нерэальны насустрach
у твар.

1991

АЎРА

Б'еца стронга аб лёд
так, як я. Так, як ты.
Так, як мы.
Паўстae малады карагод
па-над гмахам сталічнай турмы.
Новы год
хімэрычны
ня робіцца кволым
зусім.
Усё наўкола
такое-сякое.
У грудзяx пачуцьцё трапяткое
і дым,
нібы кнот заліваюць зь біклагі.
Тры нястрымныя літары
нішчаць паперу.
Паміраць без паветра няблага,
калі ёсьць пераможная вера.

жнівень 1991